

Pentru Onoare! Pentru Patrie! Pentru Tricolor!

Nr. 1
ianuarie 2013

Oastea Moldovei

PUBLIKAȚIE EDITATĂ DE MINISTERUL APĂRĂRII AL REPUBLICII MOLDOVA

oastemoldovei@army.md

**2013 va fi un an
plin de evenimente
și modernizări**

Citiți pag. 6-7

**„Am plecat din armată
cu dorința fermă
de a mă reîntoarce”**

Vitalie MARINUȚA

Citiți pag. 12-14

**Aspirația epoletilor
sau care este traseul viitorilor ofițeri**

Citiți pag. 4-5

“

... Am dormit în cort, am mâncat terci, am mărșăluit purtând echipament de 20 de kilograme și am tras din Kalașnikov. Pe scurt, am făcut armata alături de alte zece jurnaliste.

„Cătănia” a durat 24 de ore”.

(Proiectul „Mass-media - 24 de ore în armată” s-a desfășurat pe 29-30 septembrie 2012)

Cuprins

Gânduri în alb	5
Aspirația epoleților sau care este traseul viitorilor ofițeri	6-7
2013 va fi un an plin de evenimente și modernizări	8-9
„Mulțumesc părinților cărora nu le este indiferentă soarta copiilor înrolați în armată”	10-11
Zona de Securitate: an nou cu probleme vechi	12
„Am plecat din armată cu dorința fermă de a mă reîntoarce”	14-16
„Lăutarul” zîmbetului ce luminează chipul	17
Potecile ofițerului moldovean în Africa	18-19
Gherman Pântea, ostaș și dublu primar	20-21
„Nu regret că am făcut armata. Am fost călit!”	22-24
Operațiunea “Sărbătorile de Crăciun”	25
O felicitare pentru tine	26

“Oastea Moldovei (Revista)”-
ISSN 1857-3703

Centrul mass-media militară
Șef Centrul mass-media militară –
redactor-șef locotenent-colonel Ion VULPE, tel. 252-252

Locțiitor-șef Centrul mass-media militară
maior Sergiu LECA, tel. 252-047

Echipa redacțională:
locotenent major Inga RADVAN
locotenent Natalia ANDRONACHI
plutonier adjutant Vitalie IOVU
Ecaterina RUSSU
Larisa ȚIBULEAC
plutonier Dmitrii VOSIMERIC
oasteamoldovei@army.md
tel. 252-045, 252-047

Secția TV/Radio:
locotenent major
Denis ROTARU
locotenent Pavel MAFTEI
locotenent Mihaela MÎRZA
Mihai DASTIC

ladatorie@army.md
scutulpatriei@army.md
tel. 252-019

Secția internet:
maior Viorel GLAVA
Diana MOISA
tel. 252-021

Centrul mass-media militară
or. Chișinău, șoseaua Hincești, 84

Materialele publicate de „OASTEA
MOLDOVEI” reflectă opinia autorilor
care s-ar putea să nu exprime poziția
redacției. Reluările din „OASTEA
MOLDOVEI” trebuie să conțină
trimiterile la sursă.

Tipar “ELAN POLIGRAF” SRL,
Adresa: mun. Chișinău, str. Mesager, 7
tel. (373 22) 74-58-00, tel./fax. (373 22) 74-65-00,
e-mail: info@elan.md, www. elan.md

Gînduri în alb

Zăpada de afară și liniștea zurgălăilor ne indică clar că am depășit cu bine perioada sărbătorilor și am pășit cu siguranță în noul an. Un an în care ne dorim să avem belșugul și omenia la loc de cinste în casele noastre.

De fapt, trecerea dintre ani nu a fost în ambianță de sărbătoare pentru toată lumea. E și din cauza zăpezilor care au pus stăpînire pe țărișoara noastră și care năvăleau să ne oprească din drumurile ce le aveam a le parcurge. În ciuda miopiei unora dintre demnitari, militarii Armatei Naționale s-au mobilizat exemplar și i-au eliberat pe cetățeni de „captivitatea albă” pe drumurile țării. Nu este un motiv de triumf, e doar o creionare a expresiei „armata poporului”.

Pe noi, cei de la presa militară, anul 2013 ne-a și împotmolit în „mreaja datorțiilor”. E adevărat „datorii” plăcute, pe care avem misiunea morală de a le restitui pe parcursul a 12 luni. Exact termenul în care urmează să aducem cititorilor 12 reviste „OASTEA MOL-

DOVEI”. Iar „datoriile” plăcute rezultă din votul de încredere al celor 2000 de abonați care ne-au creditat pe întreg parcursul lui 2013.

Nu mă voi expune dacă 2000 de abonați este mult sau puțin, mai ales că în toată breasla jurnalismului din țara noastră noțiunea de „tiraj” este păzită mai cu strictețe decît drapelele unităților și păstrată mult mai sigur decît taina militară. Cert este faptul că în 2000 de familii ale militarilor sau civililor, toți cetățeni ai țării noastre, revista „Oastea Moldovei” va fi o voce ce se vrea auzită. O voce care va vorbi despre copiii noștri care nu au ezitat să trateze propria maturitate prin intermediul noțiunii datoriei față de Patrie (ce termen vechi și modern totuși...). O voce care va rela- ta despre frații și tații noștri care pe tă-

rîmurile periculoase și îndepărtate ale Africii au făcut din ecusonul Armatei Naționale și drapelul Republicii Moldova, obiecte de admirație. O voce care nu se va încumeta să nu vă aducă faptele lui ȘTEFAN CEL MARE, ALEXANDRU CEL BUN sau VASILE LUPU, dar și a celor care din iubirea de neam a înaintașilor și-au făcut un model.

Astea fiind spuse (sau promise), nu ne rămîne decît să spunem: „Doamne, ajută” tuturor faptelor bune și începuturilor promițătoare din armată, despre care avem menirea să vă relatăm, și să vă promitem că vom fi prompti și corecți.

Locotenent-colonel Ion VULPE,
redactor-șef

“ În ciuda miopiei unora dintre demnitari, militarii Armatei Naționale s-au mobilizat exemplar și i-au eliberat pe cetățeni de „captivitatea albă” pe drumurile țării. Nu este un motiv de triumf, e doar o creionare a expresiei „armata poporului”.

La perfecționarea curriculei vom atrage atenția la partea practică. Poligoane, poligoane și iarăși poligoane!

Aspirația epoleților sau care este traseul viitorilor ofițeri

– *Domnule colonel, cum este organizat procesul didactic în Academia Militară?*

– Începând cu anul 2009, am restructurat planurile de învățământ la ciclul I – studiile de licență și ciclul II – studiile de masterat în așa fel, încât să le aducem la standarde internaționale. La ciclul I am introdus discipline noi, care se studiază în academiile moderne: securitatea națională și apărarea, relațiile civil-militare, relațiile cu mass-media, operațiuni

În ultimii ani atractivitatea armatei a crescut considerabil. Tot mai mulți tineri după absolvirea liceului aleg cariera militară. Unii pleacă la armată ca soldați în termen, alții vin la Academia Militară „Alexandru cel Bun” după epoleții de locotenent. Însă nu toți tinerii dețin multă informație despre activitatea unicei instituții de învățământ militar din Republica Moldova. Rectorul academei, colonelul Mihail Bucliș ne-a oferit detalii despre procesul de instruire a viitorilor ofițeri și despre modernizarea învățământului militar.

de menținere a păcii și umanitare sub egida ONU, OSCE sau UE. La ciclul II am reușit să introducem specializarea „Securitate și apărare” și la data de 24 decembrie am avut deja prima promoție de masteranzi.

Restructurarea procesului de învățământ ne-a adus și noi direcții de activitate, pentru că am trecut la perfecționarea curriculei. Până acum am lucrat cu experții internaționali, care ne-au ajutat foarte mult, după un plan aprobat anterior. Însă acum materializăm un alt plan de dezvoltare până în 2015, semnat cu Consorțiumul Academiilor de Securitate și Apărare.

La moment avem trei module de instruire. Din primul fac parte studiile de licență. Al doilea modul îl constituie studiile de masterat. Al treilea modul sînt cursurile de specializare, pe care le desfășoară Centrul de perfecționare continuă al academei. Aici se lucrează în mai multe direcții. Se desfășoară cursuri de pregătire a ofițerilor pentru Forțele de Menținere a Păcii și pentru misiunile internaționale. Se predau și cursuri de ca-

rieră. Începînd cu 2 februarie, vom iniția în premieră un curs de învățământ distribuit la distanță. Beneficiarii acestuia vor fi ofițerii, care urmează să-l studieze on-line, fără a frecventa academia. După fiecare săptămînă de studiu, ei vor susține cîte un test on-line, iar la începutul și la finalul cursului aceștia vor avea un examen în fața unei comisii speciale.

– *Cît timp a durat această modernizare a învățământului militar?*

– În 1992 s-a creat Liceul Militar, care după doi ani a devenit colegiu. Mai apoi colegiul s-a transformat în Institutul Militar „Alexandru cel Bun”. Și iată că din 2010 instituția noastră a devenit academie. A fost o reformă treptată, însă procesul de transformare a învățământului și a relațiilor internaționale de colaborare mai avantajoase pentru noi a început din anul 2009, cînd au fost create mai multe grupuri de lucru cu experții internaționali. Sîntem prima Academie Militară din fostul spațiu sovietic, exceptînd țările baltice, care a racordat planurile de învățământ la standarde internaționale. Nici Georgia, care are o finanțare mai bună și

o colaborare mai amplă în domeniul militar cu alte state, încă nu a reușit să implementeze aceste programe de învățământ. De asemenea, vreau să menționez că la sfârșitul anului trecut noi am fost invitați în calitate de experți pentru Armenia, țară care a început odată cu noi procesul de transformare.

– Colaborați și cu colegii din Europa, din Statele Unite?

– Studenții noștri studiază în multe țări ale lumii. Avem un reprezentant la Academia Forțelor Aeriene din SUA. Un student se află la studii în Grecia, altul – în Turcia. În România avem 24 de viitori ofițeri, pe care îi așteptăm cu nerăbdare ca să ne împărtășească impresiile și experiența acumulată peste hotare. Pot să menționez că schimbul de studenți este reciproc. În luna mai așteptăm în vizită 30 de studenți americani, care se vor familiariza cu academia timp de 1-2 săptămâni. Am vorbit cu colegii bulgari, de la care am primit o invitație de a participa cu ofițerii și studenții noștri la aplicații în Bulgaria. Am stabilit relații de parteneriat și cu Școala Navală Postuniversitară din Monterey, California, cu Universitatea Bundeswehr-ului, Germania, care ne sînt parteneri fideli în activitatea științifică.

– Se vede că la aspectul teoretic ați lucrat foarte mult.

Dar la ce nivel este pregătirea practică a studenților?

– Dacă pînă în anul 2007 studenții academiei militare erau mai bine pregătiți practic atunci din 2007 lucrurile s-au schimbat. Acum programele de învățământ conform Procesului de la Bologna conțin multă teorie. De aceea, la perfecționarea curriculei vom atrage atenția la partea practică. Poligoane, poligoane și iarăși poligoane! Ideea conducerii armatei este ca toate cursurile, care se desfășoară în Armata Națională, să fie certificate prin academie. Asta este o experiență importantă pentru noi. De exemplu, Batalionul cu Destinație Specială „Fulger” are un curs pentru ofițeri. La aceste studii vor participa și cîțiva ofițeri ai Academiei Militare, și, prin urmare, vor transmite experiența acumulată studenților. Ar fi un lucru extraordinar, dacă vom reuși să introducem în programul de studii pentru anul II un curs de supraviețuire după modelul „Fulgerului”. Sau un curs de pregătire și executare a tragerilor, după metodică Școlii de sergenți din Cahul, pe baza experienței pe care ne-au transmis-o instructorii din Letonia. Sarcina noastră e ca acest bloc teoretic obligatoriu pentru a forma un ofițer să-l completăm cu partea practică modernă într-o perioadă scurtă de timp.

– O academie modernă presupune și profesori pe măsură. Cadrele didactice reușesc să țină ritmul de reformare?

– Nu avem probleme cu cadrele didactice, care predau la ciclul I. Toți sînt buni profesioniști cu studii și experiență. Majoritatea din ei sînt militari activi sau în rezervă. Ei, la fel, au cursuri de specializare și toți sînt certificați. Avem o problemă cu ciclul II. Deoarece studiile de masterat au fost o premieră pentru noi, am fost nevoiți să aducem profesori din alte instituții cum ar fi: Academia de Științe, ASEM, USM, Academia de Administrare Publică de pe lângă Președintele RM și altele. Începînd cu luna septembrie, vom avea locuri de studii pentru masteranzi civili pe bază de contract și în așa fel vom acumula mijloace financiare pentru a invita cadre didactice chiar și de peste hotare.

– Studenții susțin reformele pe care le promovați?

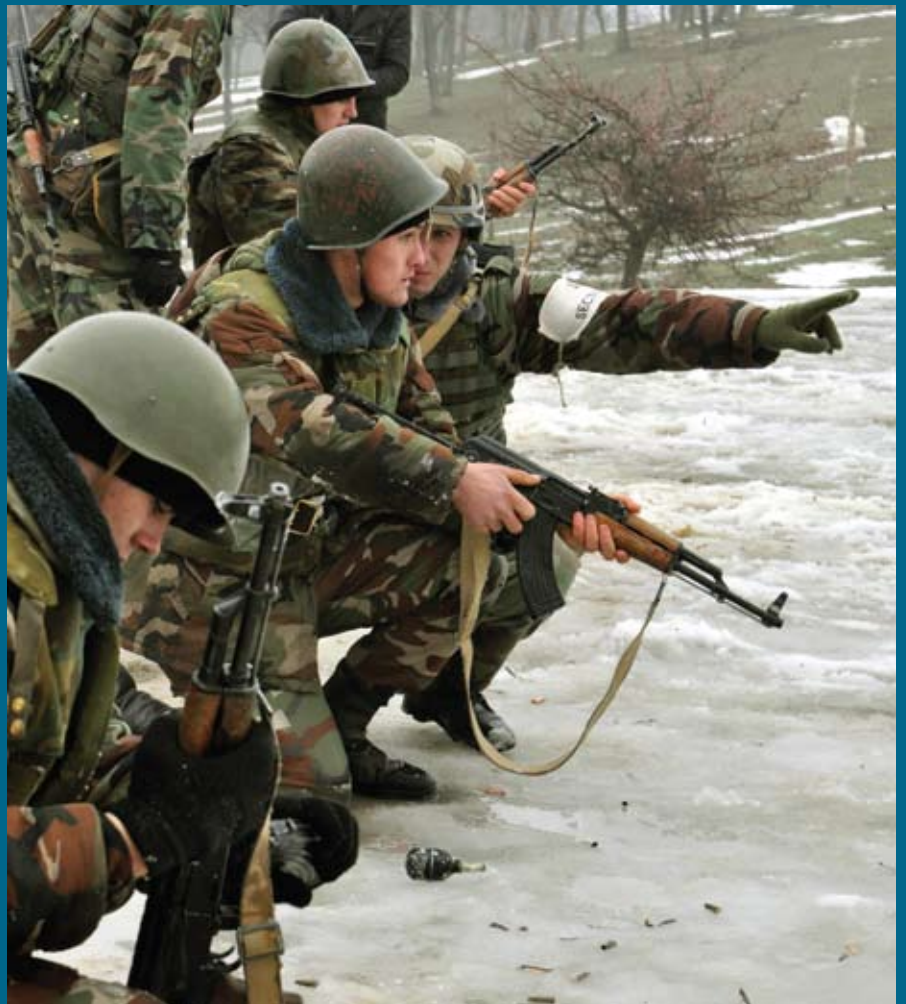
– Avem studenți în anul IV, care au parcurs împreună cu academia acea cale de transformare majoră începută în 2009. Sigur că ei observă schimbările și susțin inițiativele noastre. Ei toți își doresc să fie instruiți, cazați și hrăniți bine, să participe la diferite sesiuni științifice împreună cu colegii din instituțiile civile de învățământ, să obțină acces la aplicații internaționale interesante din punct de vedere tactic și ieșiri în poligoane, cu bază materială modernă.

– Ce proiecte aveți planificate în agenda pentru 2013?

– Avem un proiect important, pe care l-am inițiat la finele anului 2010 cu Școala Navală Postuniversitară din Monterey și cu Universitatea Bundeswehr-ului în domeniul securității cibernetice. Anul acesta urmează asigurarea din cadrul acestui proiect cu utilaj tehnologic, calculatoare, smart board-uri, etc. Costul aproximativ al se estimează la 100 mii euro. Dacă vom realiza acest proiect conform planului, vom considera că am îndeplinit o sarcină foarte importantă. De asemenea, sper să reușim o colaborare fructuoasă cu partea bulgară, reieșind din faptul că ei sînt foarte interesați de Republica Moldova. Și mai sînt sigur că și în domeniul științific ne așteaptă multe lucruri bune.

*Interviu realizat de
plutonier Dmitrii VOSIMERIC*

General de brigadă
Vitalie STOIAN,
șef al Marelui Stat
Major, comandant
al Armatei Naționale

2013 va fi un an plin de evenimente și modernizări

Misiunea de bază a Armatei Naționale pentru 2013 este menținerea capacităților de executare a misiunii de apărare a țării. Pe parcursul anului vom continua procesul de dezvoltare a infrastructurii și, în general, de modernizare a Armatei Naționale, care va include mai multe segmente. Avem planuri mari, printre care: participarea militarilor noștri la aplicații internaționale, îmbunătățirea condițiilor de cazare a efectivului, menținerea capacităților de sprijin a autorităților publice centrale și locale în cazul unor situații excepționale, cum au fost ninsorile puternice din această iarnă. Dacă vom avea sprijin financiar, vom continua și procesul de re-ambalare a pesticidelor, care reprezintă un pericol major pentru populația țării. Pentru Armata Națională 2013 va fi un an plin de evenimente și modernizări.

„Mulțumesc părinților cărora nu le este indiferentă soarta copiilor înrolați în armată”

Interviu solicitat colonelului Ion DOȚENCO, comandantul Brigăzii Infanterie Motorizată „Ștefan cel Mare”

– Cum e să fii comandantul celei mai mari unități militare a armatei?

– Comandantul unității militare cu cel mai mare număr de efectiv militar în termen și prin contract posedă o responsabilitate enormă. Motivele ar fi necesitatea de a cunoaște toate problemele, succesele, dar și necesitățile pe care le are întreg efectivul unității militare, plus la aceasta avem militari și în punctul de dislocare permanentă, dar și la Baza de instruire Bulboacă. Nu pot spune categoric: este greu sau ușor. Este o responsabilitate ce trebuie îndeplinită conform obligațiilor, aici și acum.

– Vorbiți-ne despre sprijinul comandantului la îndeplinirea misiunilor cotidiene?

– Zi de zi, în activitățile care țin de serviciul militar, inclusiv lucrul cu părinții militarilor în termen, am un suport destul de mare de la comandanții de subunități, comandanții de companii, plutoane, batalioane, inclusiv și de la angajații statului major. Orice militar prin contract, la funcția pe care o deține în unitatea militară, are direct sau indirect implicare în măsurile ce țin de educația militarilor în termen. Aportul lor, experiența, ideile pe care le dețin sînt destul de binevenite pentru mine, în calitate de comandant. Implementarea lor ține deja de dezvoltarea benefică a structurii militare.

– Care sînt cuvintele, sfaturile pe care le adresați efectivului atunci cînd se înrolează în serviciu?

– Sînt foarte bucuros cînd militarii

în termen, din primele zile, vin cu dorință și entuziasm, ghidați de sentimente de patriotism. Le aducem la cunoștință că peste un an de zile atît ei, cît și părinții lor vor observa cît de pozitiv i-a schimbat armata. Nu pot spune că vor deveni bărbați, deoarece deja sînt bărbați, doar că după îndeplinirea serviciului militar curajul este mai mare, simțul de responsabilitate este resimțit mai profund și cu alte viziuni vor putea face diferențierile de rigoare pentru a urma o cale corectă în viață. Sînt mulțumit că unii dintre ei depun raport de a rămîne prin contract. Sigur că de la început le explicăm toate etapele serviciului militar și posibilitățile de a rămîne prin contract în Armata Națională.

– Despre ce termene am putea vorbi referitor la disciplina militară?

– Putem delimita anumite perioade în care înregistrăm succese și perioade în care se muncește mult și foarte mult pentru a le menține. De obicei, acestea corespund perioadelor de încorporare. Este un interval de timp de 2-4 săptămâni până când tinerii soldați se acomodează la viața militară, și în această perioadă disciplina lasă de dorit la unele compartimente. Însă peste o lună-două militarul în termen se simte mai bine în unitatea militară, și serviciul este deja mai ușor. În aceste situații, când apar anumite neînțelegeri, avem diferite metode pentru a fi mai expliciti. Apelăm și la părinții ostașilor, deoarece pregătim un viitor bărbat, tată, o persoană ce urmează să se încadreze în societatea civilă.

– În cadrul unității ați organizat diverse campanii sociale și vizite a unor persoane de cultură, sau chiar a părinților ostașilor împreună cu autorități de nivel local. Care este impactul acestor activități asupra vieții unității militare?

– Pentru noi este importantă și părerea părinților vizavi de activitatea noastră. De la primele întâlniri pe care le facem după încorporarea tinerilor, avem întrevederi cu părinții. Susțin că asemenea activități influențează pozitiv desfășurarea de mai departe a obligațiilor de serviciu. Eu mulțumesc părinților care se implică, cărora nu le este indiferentă soarta copiilor înrolați în armată.

– Care sînt impedimentele atunci cînd se dorește implementarea a noi activități sau proiecte?

– Un obstacol pentru o continuitate a activității militare înregistrăm atunci cînd la capătul unei instruirii, militarul în termen pleacă în societatea civilă, și

noi trebuie să pregătim un alt militar. Aștept cu nerăbdare să implementăm ceea ce a fost menționat de ministrul Apărării, adică trecerea serviciului militar prin contract, care se așteaptă din 2017, ceea ce ar implica esențialul pregătirii de luptă, disciplina militară și toate celelalte aspecte ale Armatei Naționale. Ceea ce se referă la militarii în termen, cred că la dorință, aceștia vor avea posibilitatea de a fi încadrați în serviciul militar și atunci va fi și mai atractiv.

– Ați participat la multe cursuri de instruire și nu sînteți singurul militar care ați beneficiat de aceasta. Ați putea să ne spuneți cît de binevenită este această investiție în personalul militar?

– Instruirea a fost și va fi mereu foarte binevenită. Am participat la mai multe cursuri în SUA și Europa, recent am fost în Țările Baltice. Uneori anume schimbul de experiență ne permite să identificăm noi idei pe care am putea să le implementăm. Aș adăuga că ultimele studii au fost foarte interesante și prin faptul că am avut ocazia de a discuta cu persoanele din Țările Baltice, țări care acum douăzeci de ani, practic, au fost la același nivel ca și țara noastră. Acestea deja sînt țări membre NATO și noi, la momentul actual, sîntem țară neutră. A fost de bun augur să aflăm cum au ajuns la acest nivel, prin ce greutăți au trecut? Care au fost problemele de bază, cum au fost înfruntate acestea? Cum a sporit nivelul pregătirii profesionale a militarilor prin contract? Plus la aceasta a fost un curs strategic, la care am avut prilejul să fim instruiți de analiști politici, miniștri ai Apărării, generali cu experiență impresionantă în diferite operațiuni militare.

– Referindu-ne la succese și realizări, cu ce se mîndrește brigada ce poartă numele marelui voievod Ștefan cel Mare?

– Anul 2012 a fost un an în care Brigada a 2-a Infanterie Motorizată a împlinit 20 de ani. Sub alt aspect aș consemna că Brigada „Ștefan cel Mare” își asumă responsabilitatea și îndeplinește cu cinste datoria față de militarii în termen înrolați în unitatea militară și care înregistrează reușite la toate aspectele: pregătirea de luptă, serviciul trupe, disciplina militară, participarea la diferite deminări și multe altele. Este plăcut cînd personalul care trece în rezervă se mîndrește că au trecut școala militară „Brigada „Ștefan cel Mare”, școala de adevărați patrioți ai țării, care la necesitate vor fi gata să apere Patria.

– La orice început de an, cînd se trec în revistă reușitele, se creionează și planurile pentru viitor. Ce ne spuneți la acest capitol?

– De la sfîrșitul anului 2012 ne-am asumat responsabilitatea ca în anul 2013 să sporim nivelul în sistemul de lucru cu militarii prin contract și cu cei în termen. Să acordăm o atenție sporită calității pregătirii de luptă, care este misiunea noastră de bază. Un alt obiectiv stabilit constă în minimizarea, și de dorit ar fi chiar excluderea cazurilor de încălcare a disciplinei militare. Muncim și sperăm că în anul 2013 Brigada a 2-a Infanterie Motorizată „Ștefan cel Mare” să-și mențină respectul și prestigiul binemeritate, și în continuare să obținem succese.

**Consemnare:
locotenent Mihaela MÎRZA**

Nu pot spune categoric: este greu sau ușor (să fii comandant - n.r.). Este o responsabilitate ce trebuie îndeplinită conform obligațiilor, aici și acum.

Zona de Securitate: an nou cu probleme vechi

Sedințele Comisiei Unificate de Control (CUC) din luna ianuarie, curent, n-au înregistrat succese semnificative comparativ cu starea de lucruri din anul trecut. Membrii CUC au adoptat doar niște decizii ne semnificative, iar întrebările în care sînt luate în dezbateri probleme importante au rămas să mai aștepte locul pe agenda CUC pentru o perioadă nedefinită. Sau, deoarece, de cele mai dese ori, în problemele importante nu se găsește consens, ele nici nu sînt introduse în agendă. E clar că sînt forțe pentru care actuala stare de lucruri este convenabilă, dar asemenea situație nu aranjează toți subiecții implicați în dialog.

Subiectul ce vizează anarhismul structurilor de forță transnistrene în Zona de Securitate a fost în centrul atenției CUC. Problema reținerii, la postul așa-numiților grăniceri de lângă Cremenciug, a mașinii în care se deplasează pacificatorii din partea organelor constituționale ale Republicii Moldova a fost cea care a provocat îngrijorarea delegației noastre. Mai mult decît atît, blocarea ieșirii observatorilor militari de către șeful militar din partea regiunii transnistrene este o dovadă în plus a faptului că nu s-a dorit monitorizarea incidentului și nu se dorește transparență deplină în Zona de Securitate.

Delegația organelor constituționale ale Republicii Moldova a propus excluderea postului respectiv din Zona de Securitate și de indicat delegației regiunii

transnistrene asupra inadmisibilității instalării noilor posturi ilegale, cu referință la încălcarea acordurilor din 1992 și 1998 și hotărîrilor CUC. Totodată, s-a propus de indicat și șefilor militari superiori asupra inadmisibilității blocării ieșirii observatorilor militari.

În aceeași ordine de idei, delegația noastră a propus ca reprezentanții Ucrainei și misiunii OSCE în CUC în decurs de două săptămîni să propună principalele direcții de activitate a pacificatorilor pentru anul 2013. Aceste propuneri, în opinia membrilor delegației, ar contribui la perfecționarea metodelor de lucru ale CUC în scopul eficientizării activității acestei structuri.

Membrii delegației noastre au amintit și despre cazul colaboratorului Ministerului Afacerilor Interne Pavel Cimili, subordonat organelor constituționale ale țării, încorporat cu arcanul în armata regiunii transnistrene. Faptul că acest incident s-a întîmplat în Zona de Securitate, controlată de pacificatori, capătă o conotație deosebită.

O altă problemă stringentă discutată de membrii CUC a vizat refuzul din partea delegației transnistrene a trecerii peste podul de la Gura-Bîcului – Bicioc a președintelui în exercițiu al OSCE, ministrul Afacerilor Externe al Ucrainei, Leonid Kojara. Membrii delegației noastre au ținut să menționeze că e ceva ieșit din comun de a nu permite organizațiilor internaționale monitorizarea Zonei de Securitate. Prin urmare, gestul delegației transnistrene este doar o confirmare a actualei stări de lucruri și tendinței structurilor de la Tiraspol de a nu contribui la soluționarea problemelor.

Maior Sergiu LECA

... delegația organelor constituționale ale Republicii Moldova a propus ca reprezentanții Ucrainei și misiunii OSCE în CUC în decurs de două săptămîni să propună principalele direcții de activitate a pacificatorilor pentru anul 2013.

... fiind unul dintre cei mai buni cursanți, eram să fiu exmatriculat doar din motivul că Patria mea - tînărul stat Republica Moldova, începuse lupta înverșunată pentru independență, suveranitate și integritate”.

„Am plecat din armată cu dorința fermă de a mă reîntoarce”

Vitalie Marinuța sincer despre

... Studiile militare

- *Asupra căror intenții de viitor a predominat dorința lui Vitalie Marinuța de a urma cariera militară?*

- Întotdeauna mi-am dorit să fiu militar și nu-mi amintesc să fi visat la o altă profesie. Mai mult ca atât, tatăl meu m-a influențat pentru a-mi alege această profesie nobilă. Adițional pot să spun că unul din unchii mei, care a decedat prin anii '70 ai secolului trecut, a studiat în cadrul unei școli juridice militare, ceea ce inițial mi-am dorit să fac și eu. Nu a fost să fie și în final am ales facultatea de cercetare specială și limbi străine a școlii trupelor aeropurtate din orașul Reazan. De ce? Nu aș putea da un răspuns clar la moment. Probabil a prevalat romantismul vârstei, dar important este că nu am regrete pentru profesia aleasă și anii petrecuți în militărie.

- *Cu ce gânduri se consola cursantul Marinuța, când dificultățile instruirii prevalau dorinței de a purta epoleți de locotenent?*

- Deși am avut patru ani dificili din punct de vedere fizic și psihologic, nu am trecut prin momente în care să mă gândesc să renunț la scopul de a deveni ofițer. Am avut nopți nedormite, marșuri îndelungate, suprasolicitări psihologice și multe alte evenimente, care trebuiau să ne testeze și să ne călească voința. Mulți nu au rezistat și au cedat. Din cei 120 de tineri înmatriculați în anul 1988 la facultatea respectivă, au absolvit puțin peste 60. Însă eu am rezistat și am trecut prin toate ace-

te încercări cu voință și pasiune. Cred că datorez aceasta antrenamentelor din liceul militar din Chișinău, dar și sfaturilor primite pe parcursul vieții, de la tatăl meu, Nicon Marinuța. El m-a învățat să-mi realizez scopurile propuse, să am grijă de cineea și onoarea mea și a familiei ce o port.

- *Care a fost cea mai mare dezamăgire a perioadei de studii?*

- Aceasta a venit la finele studiilor când, fiind unul dintre cei mai buni cursanți, eram să fiu exmatriculat doar din motivul că Patria mea - tînărul stat Republica Moldova, începuse lupta înverșunată pentru independență, suveranitate și integritate. În luna aprilie 1992, în școală a venit o solicitare din partea Ministerului Apărării al Republicii Moldova de a mă detașa după absolvire pentru continuarea serviciului militar în Moldova. Acest fapt a creat o avalanșă întreagă de învinuiri și amenințări la persoana mea. Unii colegi mi-au întors spatele, alții au devenit prudenți în relații. Era dureros, când știi că ai împărțit cu ei și ultima bucă de pâine. Era o situație care mi-a pus mari dificultăți. Însă am avut mereu alături doi buni prieteni din Ucraina și Belarus, dar și câțiva profesori care au stat pe pozițiile demnității și m-au susținut în fața celor mai înalte comisii moscovite.

... cariera de ofițer în Armata Națională

- *De ce „Fulger” și dacă mai exista vreă opțiune la acel moment?*

- În iunie 1992 am revenit acasă. Erau timpuri grele, când asupra satului meu natal Holercani, raionul Dubăsari, se lansau rachete „alazan”. Am decis că nu e timpul să stau acasă, trebuie să contribuie și eu la construcția noului stat Republica Moldova. Am avut nefericirea să particip la fel ca zeci de mii de alți concetățeni la războiul declanșat de forțele separatiste din raioanele de est ale țării, susținute de cele imperiale din afară. După finalizarea acțiunilor de luptă, am avut propuneri de serviciu de la diferite structuri de forță și nu numai. Însă onoarea și demnitatea sînt baza relațiilor interpersonale, în special în unitățile cu destinație specială. Asemenea unitate, în vara anului 1992, în Armata Națională nu exista. Ea trebuia creată. Cine dacă nu noi, cei, care am studiat și ne-am pregătit pentru acest domeniu. Nu am ezitat nici o clipă, iar acum nu regret.

- *Care a fost cel mai memorabil eveniment al deplasării, în calitate de comandant al primei subunități a Armatei Naționale în SUA, la aplicații militare?*

- În anul 1996, împreună cu o subunitate din cadrul Batalionului Destinație Specială „Fulger”, am participat pentru prima dată la aplicații multinaționale de menținere a păcii, desfășurate în SUA. Am rămas frapat de pregătirea militarilor americani, de disciplina lor și dragostea de țară. După două săptămîni de interacțiune cu militari din diferite țări, am înțeles că limba engleză și tehnologiile informaționale sînt o necesitate pentru orice ofițer, care

dorește să facă carieră militară în secolul XXI. Studiarea acestor domenii a fost o prioritate pe care m-am axat imediat după aceste aplicații. De asemenea, am înțeles că și noi avem potențial care trebuie valorificat. Militarii noștri, majoritatea în termen, au demonstrat un nivel foarte bun și din acel moment am dorit să participăm și noi la operațiuni de menținere a păcii alături de partenerii noștri strategici și asemeni diplomaților civili să fim și noi ambasadori ai țării.

- Ce au schimbat studiile din SUA în viziunea ofițerului Marinuța?

- Practic, totul. Eu am avut fericita ocazie de a studia și activa profesionist în această țară, să mă obișnuiesc cu unele abordări ale cetățenilor americani. Am studiat în cadrul Colegiului de comandament și stat major, am făcut masteratul în Școala Navală de studii post-universitare și am activat un an în cadrul Forțelor de coaliție în războiul contra terorismului. De la societatea americană, inclusiv și de la armată se poate de învățat multe, în special dragostea de familie și țară, atitudinea lor față de viața liberă. Revenind am devenit mai atent față de familia mea. La serviciu am schimbat practica de lucru cu subalternii (am eliminat în cea mai mare măsură sovietismul din relații) și m-am axat pe abor-

darea vestică față de construcția militară. M-am uitat cu ochi clari la frumusețea plaiului nostru și am decis ferm că nu doresc să trăiesc nicăieri în altă parte decât în țara mea. Aici, unde se odihnesc în somnul veșnic tatăl și bunelul meu, aici, unde m-am născut eu și copiii mei, aici unde aș dori să îmbătrânesc alături de nepoții mei.

- De ce, totuși, a plecat din armată locotenent-colonelul Vitalie Marinuța când abia urmau să dea roade studiile de nivel strategic din SUA?

- Nu-mi place să discut la această temă, fiindcă consider că o țară, investind o mulțime de resurse în educarea specialiștilor săi, trebuie să aibă și o politică adecvată de a-i menține și de a-i aprecia la justa lor valoare. În 2007 viziunile mele au fost contradictorii cu cele ale conducerii Ministerului Apărării. Nu mi-a fost ușor să iau această decizie, dar având deja dreptul la pensie și contractul expirat, am ales să încerc capacitățile mele în alte domenii. Cu toate acestea, am plecat din armată cu dorința fermă de a mă reîntoarce. Nu puteam, pur și simplu, să abandonez idealurile în domeniul militar.

... familie

- Cum apreciați rolul soției în viața și cariera Dumneavoastră?

- Îi datorez o mare parte din succesul meu profesional. Nu în zadar se spune că în spatele unui bărbat de succes se află o femeie puternică. Pentru ca eu să merg înainte și în familie să fie totul bine, soția mea a abandonat ce a avut mai important pentru ea, cariera de medic. Îi mulțumesc din suflet, pentru că a fost și la bine, și la rău alături și pentru că a dat viață la doi copii. În toate deplasările peste hotare, unde am avut posibilitatea, am luat și familia, ca să educăm copiii împreună. Pentru noi a fost important ca ei să vadă și alte culturi, alte atitudini față de viață și să învețe să conviețuiască în diferite circumstanțe.

- Ce a motivat opțiunea feciorului pentru militărie?

- Ambii copii sînt pasionați de carte și asta mereu mi-a plăcut. Feciorul, Octavian, de mic copil, citea cărți cu tematică militară. Lectura combinată cu experiența practică primită alături de mine, cînd îl luam la serviciu în unitățile militare, a influențat alegerea lui profesională. Este primul din Republica Moldova care a reușit să fie acceptat într-o instituție de învățămînt militar superior din SUA, totuși, sînt îngrijorat de greutățile ce va trebui să le înfrunte la revenire acasă. Eu le-am înfruntat și le cunosc foarte bine. Nu am contribuit cu nimic ca el să fie acceptat în această școală,

“În anul 1996, împreună cu o subunitate din cadrul Batalionului Destinație Specială ”Fulger”, am participat pentru prima dată la aplicații multinaționale de menținere a păcii, desfășurate în Statele Unite ale Americii.

așa cum cred unii. Capacitățile i-au permis să o facă singur. Îi doresc să învețe cât mai bine, să se bazeze pe codul de onoare care l-a însoțit de la tata și să obțină noi cunoștințe, și să le aplice pentru dezvoltarea țării noastre.

Fetița noastră, Ionela, studiază economia și e foarte activă în domeniul voluntariatului.

... funcția de ministru al Apărării

- Primul gând în momentul când ați fost sigur că veți fi ministru al Apărării?

- Cu toate că atunci când am plecat din armată aveam convingerea, că voi reveni și voi contribui la reforme, propunerea președintelui Mihai Ghimpu de a prelua conducerea Ministerului Apărării, a fost o surpriză pentru mine. Am acceptat responsabilitatea, deoarece în discuții cu colegii militari ne spuneam că vom ajunge acolo sus și vom schimba lucrurile.

- Principala decepție de pînă acum?

- Regret faptul că unele inițiative ale Ministerului Apărării nu au fost înțelese și susținute de către conducerea de vîrf a statului. Mă refer la finanțarea slabă a

sectorului de apărare națională. Deși pericolul militar la moment nu este iminent, finanțarea necesităților minime de apărare doar la 25 procente nu permite o dezvoltare durabilă a sectorului. În așa condiții putem să discutăm doar despre menținerea unor capacități limitate ale armatei. De asemenea, pe lângă bugetul auster, mai sînt și alte decepții care au marcat acești trei ani de conducere a Ministerului Apărării, dar aș dori să menționez doar tergiversarea soluționării celei mai importante probleme sociale a militarilor - lipsa spațiului locativ.

- Care sînt principalele repere de activitate pentru 2013?

- De cînd am revenit la Ministerul Apărării în calitate de ministru, împreună cu echipa, am contribuit ca Armata Națională să-și poată îndeplini misiunile constituționale conform cerințelor și să fie apreciată de către cetățeni. Conform sondajelor de opinie publică, multe lucruri le-am reușit, inclusiv să menținem încrederea populației în armată.

Totuși, pentru anul 2013 avem de realizat trei obiective majore. În plan legislativ urmează să elaborăm Codul militar al Republicii Moldova, documentul ce ar sistematiza legislația în domeniul apărării. În plan operațional, ținînd cont și de

semnarea Acordului de cooperare în domeniul securității și apărării cu Uniunea Europeană, prioritatea ține de participarea militarilor moldoveni în operațiunile de menținere a păcii. Cît privește aspectul social, aici eforturile vor fi dirijate spre realizarea unui parteneriat public-privat pentru asigurarea cu spațiu locativ a militarilor. Sper să avem susținerea Guvernului, și în acest an, să începem un amplu program de asigurare cu spațiu locativ de serviciu și privat, pentru cei care își îndeplinesc cu onoare datoria față de Patrie.

În acest context, vreau să le mulțumesc militarilor pentru serviciul lor în interesul Republicii Moldova și pentru susținerea care mi-o acordă în îndeplinirea scopurilor trasate, și le promit că voi continua activitatea pentru soluționarea problemelor cu care ne confruntăm. Totodată, vreau să asigur cetățenii Republicii Moldova, că în pofida tuturor greutăților, militarii și angajații civili ai Armatei Naționale depun toate eforturile ca misiunile să fie îndeplinite la cel mai înalt nivel, iar copiii Dumneavoastră, care vin în rîndurile militarilor în termen, să fie în siguranță. Aceasta am făcut, facem și vom face și pe viitor.

*Realizare
locotenent-colonel Ion VULPE*

Soldatul e soldat, are misiune de îndeplinit, și dacă îl supără ceva deja și misiunea va fi alta. Ei sînt copiii noștri, ei merită toată vigilența și eforturile noastre pentru a le acorda nu doar ajutorul medical, ci și o simplă atenție.”

„Lăutarul” zîmbetului ce luminează chipul

În lumea albului imaculat, printre ustensilele greu de plăcut îl putem găsi pe maiorul medic Andrei Grumeza, specialist de categorie superioară ce are grijă ca dantura militarilor să fie sănătoasă, iar zîmbetul luminos și plăcut.

Deși din școală dorea să devină student la școala militară și avea note bune, această reușită a prins viață după ce a cedat în fața medicinei. După finisarea universității, a profesat la civilie, acolo unde era singurul medic pentru 5 sate.

Activitatea în armată și-a început-o în Colegiul Militar al Forțelor Armate ale Republicii Moldova, instituție ce poartă astăzi titlatura de Academie Militară.

Datorită abilităților demonstrate și activității spornice, a fost solicitat să-și urmeze cariera în Spitalul Clinic Militar Central. „Am fost primit foarte bine în colectiv, am colegi care mi-au deveniți prieteni.”

În 2002 a fost numit șef al cabinetului stomatologic mobil pentru acordarea asistenței stomatologice efectivului unităților militare, precum și în timpul aplicațiilor militare pe poligonul militar de la Bulboaca.

Din 2011 este șeful Secției chirurgie maxilo-facială și stomatologie, unde se bucură de respect și își onorează obligațiile atât de medic, cât și de militar cu multă conștiinciozitate.

De ce și-a ales meseria de medic și mai ales stomatolog, pentru că „mie dintotdeauna mi-au plăcut oamenii frumoși, iar dantura sănătoasă este un element obligatoriu pentru această performanță. Un zîmbet frumos într-un corp sănătos.”

Cărările vieții Andrei Grumeza le parcurge împreună cu soția, și ea stomatolog de profesie, și cei doi feciori, cumiști și deștepți care mai fac și cite o năzdrăvănie, însă repede li se iartă, „căci aceasta e copilăria, dulcele zîmbet al vieții”.

„Întotdeauna m-am străduit să fiu cinstit cu oamenii. Niciodată nu fac diferență între pacienți, de e tânăr sau bătrîn, militar sau civil, durerea e durere.” Despre soldații în termen

vorbește ca despre ai săi feciori: „Soldatul e soldat, are misiune de îndeplinit, și dacă îl supără ceva, deja și misiunea va fi alta. Ei sînt copiii noștri, ei merită toată vigilența și eforturile noastre pentru a le acorda nu doar ajutorul medical, ci și o simplă atenție.”

Prețuiește cinstea și onoarea. Este pedant, răbdător și modest. „Sînt cam mic de statură, nici în păr nu sînt prea bogat, puțin plinuț și foarte principial”, eu aș adăuga, cu o inimă ca piinea caldă și cu mâinile de aur.

Cîntă și recită poezii, de cele mai multe ori înzestrate cu morală în substrat, „dar aceste activități uneori te fac să uiți de rutina zilnică și să te dedici laturii noastre umane.

Domnul Andrei Grumeza, lăutar la suflet și medic de profesie, poartă epoleții demnității și onoarei. Se dedică muncii și prețuiește nestematele vieții: familia, sănătatea, prietenia și sfînta datorie de cetățean.

Locotenent Mihaela MÎRZA

Experiența trăită de ofițerul nostru în lumea liberiană, în care a intrat echipat începând de la cele mai mărunte lucruri - cană, lingură și o rezervă uimitoare de medicamente, este senzațională și periculoasă în același timp.

Potecile ofițerului moldovean în Africa

Acum aproape șapte luni, locotenent-colonelul Pavel Croitoru și-a început mandatul de observator militar ONU în statul Liberia – o țară răvășită de conflicte interne, dar cu putere extraordinară de viață. Experiența trăită de ofițerul nostru în lumea liberiană, în care a intrat echipat începând de la cele mai mărunte lucruri - cană, lingură și o rezervă uimitoare de medicamente, este senzațională și periculoasă în același timp.

Impactul cu realitatea liberiană i-au spulberat imaginea dezastruoasă pe care și-o crease despre acest stat poziționat în Africa de Vest, cu canibali, răpiri de oameni și viață curat preistorică. Deși, unele elemente ale imaginarului său le-a găsit în ipostaze asemănătoare. Era la începutul lunii august 2012 când aterizat pe aeroportul liberian. La aeroport a fost întâmpinat de câțiva colegi care l-au ajutat să se cazeze în casa din Monrovia pe care o închiria împreună cu alți 9 ofițeri europeni. În misiunea din Liberia, faptul că cineva te întâlnește la aeroport, se percepe ca semn bun.

Fiecare observator ONU, în-

ainte de începerea misiunii, parcurge un curs obligatoriu de inițiere în Monrovia, esențial pentru derularea ulterioară a misiunii. Apoi se susțin o serie de teste la cunoașterea limbii engleze și conducerea autovehiculelor. Abia după aceea, ofițerul nostru a fost repartizat în echipa nr. 7, dislocată în orașul Zwedru, la funcția șef adjunct de echipă. „Numirea la această funcție a fost una din cele mai grele provocări ale acestei misiuni”, ne destăinuie ofițerul moldovean. Cu toate acestea, cei câțiva ani dedicați în țară funcției de comandant al Batalionului 22 de Menținere a Păcii i-au dat multă ambiție și încredere în forțele proprii. „Însăși structura echipei de observatori a fost bine gândită, deoarece era formată 50 la sută din ofițeri cu experiență dublă sau triplă de acest gen și altă jumătate erau la prima lor misiune. În acest fel, eram consiliați de cei care nu erau la primul lor impact cu specificul misiunii”.

Aria de responsabilitate a echipei nr. 7, se întinde pe 33 mii

de km pătrați, în partea de sud – est a Liberiei, la graniță cu Coasta de Fildeș. „Aria de responsabilitate a echipei noastre se consideră una dintre cele mai largi ca dimensiune, numită „zonă roșie” din cauza ultimelor ciocniri armate care au avut loc în Coasta de Fildeș, dar și pentru că aici sînt amplasate cele mai mari tabere de refugiați”, zice protagonistul nostru. La sfîrșitul lunii februarie, locotenent-colonelul Croitoru trebuie să treacă printr-o nouă repartitie. Localizarea îi este necunoscută, dar cu siguranță va fi undeva în „zona albastră”, care înseamnă mai mult calm.

„La plecarea în misiune, mi-am zis că o să fiu participant activ la efortul de stabilire și menținere a păcii în Liberia și că, în pofida oricăror dificultăți cu care mă voi ciocni, voi găsi putere și ambiție să merg înainte”, mi-a zis protagonistul nostru.

tru. În mai bine de jumătate de an de activitate pe „continentul negru” i-au reușit, deși provocările au fost dintre cele mai diverse - drumuri inaccesibile care puneau viața observatorilor militari în pericol, înnopțările în jungla neliniștită și furia băștinașilor care consideră că cei veniți în țara lor nu au niciodată dreptate.

Viața în orașul Zwedru este mult prea liniștită în comparație cu cea din Monrovia, capitala Liberiei, care este un oraș mare, cu aproximativ un milion de locuitori. În cel din urmă găsești infrastructură, șosele asfaltate, mașini și supermarketuri. Pe când Zwedru are mai multe neajunsuri, în schimb este bogat în biserici catolice. „Am văzut 40 de biserici catolice în Zwedru, la vreo 30 mii de locuitori. Viața în oraș este paralizată în fiecare duminică, atunci când lumea merge la rugăciuni. În zona de responsabilitate în care activez, locuiesc 18 triburi, fiecare cu obiceiurile sale de mariaj, înmormântări și altele, dar toți au zi liberă duminică, destinată bisericii”, zice Pavel Croitoru.

Copiii au crescut cu ideea că oamenii albi sînt fără piele

Lumea este deschisă cu observatorii ONU, în special cei care locuiesc în satele îndepărtate, la care nu există acces în sezonul ploios. Copiii peste tot sînt la fel, afirmă ofițerul moldovean. „Dar există o problemă, copiii au crescut cu ideea că oamenii albi sînt fără piele. Deci, sîntem, într-un fel, terifianti pentru ei, vorbesc mai mult despre copiii pînă la 4 ani. Cei mai mari, ne cer de toate, cel mai des, să le aducem mingi de fotbal”. Ofițerul nostru ne relatează că majoritatea populației în satele liberiene cultivă diverse culturi agricole, pentru a-și întreține cît de cît familia. Ceea ce cultivă ei, însă, nu ajunge și pentru a face comerț. Iar în lipsa locurilor de muncă, fiecare zi pentru

băștinași este o provocare pentru o nouă zi de viață. În zona în care activează ofițerul nostru funcționează o firmă de extragere a minereului de fier la care dau buzna pentru un loc de muncă sute de oameni. „Norocoși sînt mult mai puțini. Apoi, lumea încearcă să se angajeze în Organizația Națiunilor Unite. Bărbații cel mai des obțin un post de conducător auto, deoarece cunosc drumurile și limba, dar mai puțin respectă regulile de circulație. Dar despre aceasta o să vorbesc puțin mai tîrziu”.

Gropile, cea mai mare bătaie de cap a observatorilor ONU

Malaria și alte boli pîndesc lumea la tot pasul, din cauza lipsei apei potabile. „Există o fîntînă sau o pompă de apă la sute de oameni. Acest lucru îi determină pe localnici să colecteze apă de ploaie pentru consum sau să bea din rîuri. De aici și puzderia de boli și epidemii”, relatează ofițerul nostru care slujește steagul ONU la mii de km distanță de casă. O altă problemă acută care se mai

întilnește în statele africane este sclavia și răpirea copiilor care ajung să lucreze în minele de extragere ilegală a aurului și diamantelor.

În Liberia este noroi peste tot. Gropi, bălți, pereți de lut în stînga și în dreapta, și care nu-ți dau șanse de evadare. „Nu întotdeauna reușim să ajungem la destinație atunci când ne confruntăm cu drumuri dificile. În aceste condiții, sîntem nevoiți să facem cale întoarsă după distanțe considerabile. Bineînțeles, aceasta este un eșec pentru toată echipa noastră, pentru că rapoartele pe care le facem, le transmitem lunar biroului ONU de la New York”, afirmă protagonistul nostru. Drumurile devin inaccesibile în special în sezonul ploios. În patrulele pe distanțe mari, depășirea barierelor noroioase consumă cel mai mult timp. Uneori, se întîmplă ca observatorii ONU să înnopteze în autovehicule în junglă sau la marginea satelor, expunîndu-se pericolelor de tot felul.

Va continua.

Locotenent major Inga RADVAN

“ La plecarea în misiune, mi-am zis că o să fiu participant activ la efortul de stabilire și menținere a păcii în Liberia și că, în pofida oricăror dificultăți cu care mă voi ciocni, voi găsi putere și ambiție să merg înainte”

“Dintre frunțașii basarabeni, inclusiv militari, Gherman Pântea a fost figura cea mai acoperită de legende. Mult timp a fost greu de stabilit în biografia sa hotărul dintre mit și realitate. O mistificare parcă produsă involuntar. Caracterul deosebit, natura specifică i-au profilat o imagine foarte contradictorie.

Gherman Pântea, ostaș și dublu primar

Neavînd o linie de conduită constantă, obișnuită, tradițională (ca la toată lumea), i s-au produs în biografie niște fisuri, ce i-au transformat-o într-o totalitate de povestiri captivante și incredibile. Fiind o fire decisivă, om al acțiunii, se avînta fără a ezita acolo, unde era un loc plin de primejdii. Unde alții nu riscau să descopere ceva util, G. Pântea ieșea învingător.

S-a născut la 13 mai 1894 în comuna Zăicani, județul Bălți. După școala primară din sat studiază la Școala Normală cu profil pedagogic din Cetatea Albă, devenind învățător. Face și Școala Militară. În I război mondial luptă în grad de ofițer, manifestîndu-și plener caracterul. Hotărît și curajos, obține simpatia camarazilor de arme și două ordine „Sf. Gheorghe”. Ca reprezentant al Comitetului Ostășesc de pe Frontul Român vine la Chișinău, unde este ales președinte al Comitetului Ostășesc Central. Viața începe a căpăta viteza unui rapid – expres. Pe de o parte munca pentru consolidarea forțelor naționale, pe de alta – lupta cu forțele ce se bolșevizau și anarhizau. Personal l-a arestat pe aventurierul Ilie Cărtărau, care devenise un pericol pentru mișcarea națională din Basarabia.

Fără de partid, e ales deputat în Sfatul Țării din partea Congresului Militarilor Moldoveni. Aderă la Blocul Moldovenesc. Activează în Comisia Școlară și de Lichidare. La deschiderea lucrărilor, Sfatul Țării rostește un cuvînt de felicitare. Publicistul Gh. Tofan îl caracteriza astfel: „... om tînăr, veșnic în mișcare, fire de organizator și agitator de idei, vorbește scurt, hotărît, cu voce puternică, cu multe și largi mișcări. Vede salvarea Basarabiei numai în Sfatul Țării și crede că dacă i se va da o organizare puternică, va putea sluji ca model și altor țări.”

În primul guvern al Basarabiei autonome a avut postul

de adjunct al directorului general al Ministerului de Război (viceministru al Apărării în termeni actuali – A.B.). După Unire, este președinte al Camerei de Comerț și Industrie din Chișinău, primar al Chișinăului (1923, 1927–1928, 1932). În iunie 1940, odată cu ocuparea Basarabiei de către Armata Roșie, s-a refugiat peste Prut. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial a fost primar al orașului – port, important la Marea Neagră, Odesa (1941–1944). După 1944 se găsește în România, unde este arestat de mai multe ori. A semnat cîteva lucrări destul de importante pentru istoria noastră: „Rolul organizațiilor militare moldovenești în actul unirii Basarabiei” (Ch., 1932); „Unirea Basarabiei” (Odesa, 1943). Prima a fost prefațată de genialul istoric Nicolae Iorga, care a apreciat mult importanța lucrării și rolul jucat de autorul ei la evenimentele epocale din 1917–1918.

În manuscris a lăsat niște amintiri formidabile despre evenimentele la care a participat. Spre exemplu, despre Conferința sovieto – română de la Viena din martie – aprilie 1924 în problema Basarabiei. În mărturiile respective G. Pântea vorbește despre întîlnirea sa din vara lui 1923 la Paris cu Rakovski, ambasador al URSS în Franța, care nu recunoștea legalitatea Sfatului Țării, declarînd că el n-a reprezentat poporul Basarabiei. Misiunea i-a fost încredințată personal de premierul Ionel Brătianu, dat fiind faptul că G. Pântea a fost, de fapt, inițiatorul organizării Comitetului ostașilor moldoveni. Pântea i-a prezentat lui Rakovski toate documentele referitoare la problemele discutate, adăugînd, că Congresul Militar a fost convocat la sugestia lui Vladimir Lenin, dată delegației ostașilor moldoveni, din care făcea și el parte, de a convoca Congresul peste capul lui Karenski, prim-ministru al Rusiei. După trei zile, Rakovski i-a înapoiat lui G. Pântea toate documentele, spunînd că într-adevăr Sfatul Țării a reprezentat voința poporului și va

lua măsuri să se înceteze campania de presă contra României și va stăruii pe lângă Lenin și Cicerin, comisar de externe al Rusiei, să recunoască Unirea Basarabiei cu România. Recunoașterea ce, de fapt, nu s-a produs, motivele fiindu-i arătate lui Gherman Pântea de Solski, șeful presei delegației sovietice, în mod confidențial.

Capitole aparte le-au constituit momentele în care a fost primar de Chișinău (1923, 1927–1928, 1932). În această calitate a fost delegat de Guvernul României la Roma ca să înmîneze actele pentru o casă de la Chișinău pe care regele o dona mareșalului italian Badoglio pentru contribuția la recunoașterea Unirii Basarabiei cu România. Iată de ce G. Pântea a insistat ca în centrul Chișinăului să fie înălțată statuia regelui Ferdinand I, pe locul unde mai târziu a fost amplasată statuia lui Grigore Kotovski, apoi temporar a fost instalat monumentul lui Ștefan cel Mare, ulterior V. Lenin. Un capitol inedit este calitatea de primar al orașului Odesa. Mareșalul Ion Antonescu, avînd un mare respect față de G. Pântea, i-a solicitat personal acest lucru.

Vine la Odesa la 18 octombrie 1941, la a treia zi după cucerirea orașului, însoțit de guvernatorul transnistriei George Alexianu, ce a fost împușcat după război împreună cu Antonescu.

Nu i-a fost ușor. În oraș pe lângă comenduirea militară română se afla și cea germană și-i venea greu să manevreze ca un primar civil, cu un oraș cu multă populație, rămasă fără apă și alimente. Armata Roșie în retragere a aruncat în aer stația electrică, ce asigura pomparea apei în oraș. În trei săptămîni a fost pusă în funcțiune, au fost pornite uzinele, s-au reconstruit clădirile distruse, s-a redeschis universitatea, teatrul de operă (unul din cele 5 mai vestite din lume – A.B.), au fost reparate parcurile și vestita „scară a lui Potiomkin”. Dar cea mai interesantă întîmplare este legată de sora mareșalului sovietic Tolbuhin care a rămas în oraș și lucra la primărie. Îmbolnăvindu-se grav, urma să fie operată și soarta ei depindea de voința chirurgului, rectorul universității. Acesta refuză să opereze ruda unui mare comunist. G. Pântea a intervenit personal și Lidia Tolbuhin a fost salvată. La plecarea acesteia din oraș, tot el a avut grijă ca aceasta să nu nimerească în mâinile gestapoului (miliția politică secretă – A.B.) german. Pentru aceasta, cînd autoritățile române au încercat să-l judece învinuindu-l de crime de război, Tolbuhin a intervenit și l-a eliberat. Acest fapt G. Pântea îl descrie în sugestivele pagini intitulate „Triumful dreptății”. Aici autorul vorbește și de interesanta istorie a Odesei de la fondare, cu un lirism demn de o pană profesională.

Nu e omisă nici biografia autorului în contextul războiului II mondial. Ea începe cu mobilizarea Comandamentului Armatei a IV-a Române, comandată de generalul Nicolae Ciupercă, în calitate de consilier juridic – erau multe probleme legate de Basarabia.

Un moment sugestiv începe la 14 iulie 1941, cu două zile pînă la eliberarea Chișinăului, cînd i se prezintă o listă cu vreo sută de persoane ce urmau a fi împușcate fără judecată ca fiind considerate mizerabile. G. Pântea a fost rugat să verifice lista ca să nu nimerească acolo vreo victimă nevinovată. Iată ce scrie autorul: „Am citit lista și m-am îngrozit. Marea majoritate erau funcționari de la diferite instituții - primăria Chișinăului, administrația financiară, direcția silvică, lucrători de la uzinele electrice... Prin convingeri erau de stînga, dar împușcarea fără judecată era cu neputință pentru o țară civilizată... Lista a fost alcătuită din indivizi suspecti veniți la București ca refugiați. M-a pătruns revolta și am hotărît cu toate riscurile să salvez de la măcel oameni absolut nevinovați. Am spus generalului Ciupercă și șefului lui de Stat Major, generalul Pălăngeanu, colonelului Eugen Dumitrescu, care ținea legătura cu comandamentul german, că majoritatea de pe listă n-au nici o vină, i-am implorat să nu fie împușcați, asumîndu-mi toate riscurile. Urmau să fie executați de germani... Am făcut un referat scris pe răspunderea mea, arătînd în mod precis și categoric că lista este făcută de oameni de rea credință care urmăresc răzbunări meschine. Ca să nu fie nici un dubiu, am propus ca lista să fie trimisă la Curtea Marțială spre cercetare. Impresionați de pledoaria mea, generalii au acceptat formula, generalul Ciupercă punînd rezoluția „Se aprobă”. Președintele Curții colonelul Pohoată l-a găsit vinovați numai pe Drugan Alexei, fost secretar general al primăriei Chișinău cînd aici erau sovieticii, și a fost condamnat la un an de închisoare, și un muncitor de la uzina electrică, condamnat la șase luni, ceilalți 98 au fost găsiți nevinovați ...”

G. Pântea a avut mai multe decorații rusești, românești și străine: ordinul „Coroana României”, în grad de mare ofițer „Regele Ferdinand”, „Steaua României”, „Coroana României” în grad de comandor, ordinul „Coroana Italiei” în grad de mare ofițer ș. a. Ele nu au fost însă o piedică pentru a-l băga la pușcărie. Salvarea lui erau de fiecare dată locuitorii Odesei, care, în calitate de martori, declarau că în timpul războiului orașul lor a fost restabilit și a dus o viață normală grație aptitudinilor organizatorice și umanismului său.

Începuse să colaboreze cu Institutul de Istorie al Academiei Române, dar moartea în 1968 îl oprește.

Aureliu BENU, istoric

În primul guvern al Basarabiei autonome a avut postul de adjunct al directorului general al Ministerului de Război (viceministru al Apărării în termeni actuali – A.B.). După Unire, este președinte al Camerei de Comerț și Industrie din Chișinău, primar al Chișinăului (1923, 1927–1928, 1932).

„Nu regret că am făcut armata. Am fost călit!”

Actorul și regizorul Petru Hadârcă este laureat al multor festivaluri din România și Republica Moldova. Talentul și rolurile pe care le-a jucat au generat în societate doar ecouri pozitive.

Rolul motanului Vasilică, jucat de acum 20 de ani, a rămas în memoria copiilor până în prezent.

Cînd și cum s-a intersectat cu tainele militariei, actorul ne povestește în rîndurile de mai jos.

- Cunoaștem că ați îndeplinit serviciul militar în Odesa. Vă mai amintiți cum ați ajuns acolo?

- Abia absolvisem facultatea de la Moscova. Întorși acasă, studioul de actori, cu spectacole de diplomă, încadrați în trupa Teatrului „Luceafărul”, am venit cu un nou curent de comunicare din scenă, altul decît era obișnuit publicul. Lumea dădea buzna la spectacole, nu găseai bilete. Conjunctura din anii '85 s-a cam speriat. A doua zi am fost chemați de către ministrul Culturii de pe timpuri. În biroul dumnealui ni s-a arătat din deget, ne-a avertizat să nu audă în vorba noastră accent românesc, să nu audă un „L” moale și lung în cuvinte precum lumină, floare. Au văzut că noi ne opunem și astfel nu au avut altă posibilitate decît să ne înroleze pe noi, cinci băieți care mențineam repertoriul a opt spectacole.

Mai era o chestie amuzantă gen soldatul Svejk. Am revenit după cinci ani de studii de la Moscova pe 13 mai 1985, dar nu ne-am scos de la evidența militară de la comisariatul moscovit. Era tocmai valul de recruți luați în armata sovietică. Dacă mergeam benevol, colegii, adică fetele rămîneau fără de spectacole. Am venit la Chișinău cu toată trupa, îmi amintesc și acum că ne-au întîmpinat spectatorii și presa la Gara centrală. În opinia ministrului Culturii, noi prezentam un pericol ideologic pentru ceea ce, slavă Domnului, avem astăzi. Măsuri

trebuiau să fie luate și tot ne trimitea în repetate rînduri la Moscova, ne cumpăra chiar și bilete la avion la toți cinci. Noi nu ne prezentam la comisariat, dar tocmai prindeam meciurile de pe stadioane. Am mers la meciul România-URSS. Ne-am scos de la evidența militară vara, cînd nu se mobilizau recruți în armată.

Eram prins într-un film la studio-ul Moldova-Film, jucam, apropo, rolul unui grănicer în „Pichetul liniștit” al regizorului Vasile Brescanu. Scenele le filmam la graniță, la Ungheni. Studioul a înaintat demers să se tărăgăneze un pic treaba cu luatul în armată. Așadar, în toamnă am mers la armată mai mulți colegi: Andrei Sochircă, Petru Vutcarău, Andrei Moșoi, Anatol Burlacu și eu. Vutcarău cu Moșoi au fost trimiși la Vladivostoc, Sochircă în Baku, Burlacu a fost detașat în Țările Baltice. Eu cu mai mult noroc am fost înrolat cu o lună mai tîrziu, din cauza filmărilor. Iată cum am ajuns eu în armată, în Odesa. Cei cu care lucram pe platoul de filmare mă pregăteau din timp pentru cătănie. Ziceau: „Fii atent, Petrică! În armată cînd te duci și spui că ești pictor, gata, ți-s asigurate condiții militarești boierești.” Așa că, am prins șmecheria. Prima jumătate de an am îndeplinit serviciul într-o unitate militară din Odesa, unde pregăteau specialiști în domeniul telecomunicațiilor secrete. Avînd studii superioare, CV-ul meu și rudele din România nu mi-au permis să studiez apa-

ratura secretă. Seara, cînd ne-au adunat pe toți în cazarmă, într-un sfîrșit de noiembrie și un început de iarnă geroasă, ofițerul s-a adresat în fața întregului pluton de soldați: „Cine-i pictor? Un pas înainte!”. Eu, exact ca în filmul lui Gaidai: „Eu sînt pictor”, și făcui un pas înainte. Adevărul e că de desenat mai desenam. Dar iată că de scris caligrafic anunțuri etc., nu scrisesem niciodată. Mi-a dat cheile de la atelierul de pictori, urmînd și prima însărcinare de a scrie un anunț pentru următoarea zi la ora zece cu referire la o adunare de partid în unitate. M-am bucurat și-am zis că prima noapte o duc bine. Am mîzgîlit tot în jumătate de oră, după care m-am întins să-mi dezmoțesc coastele după o noapte cu trenul și o zi ca pe ace.

Dis-de-dimineată trebuia să alerg vreo șase km pe cîmpul de manevre din afara localității. M-am apropiat de sergent și-i spun: „Știți, tovarășul căpitan mi-a dat o sarcină”. La care el zice: „Du-te și scrie”. M-am dus și m-am culcat din nou în atelierul cela. La orele opt aud bătăi în ușă. M-am trezit, m-am șters pe ochi, după care deschid ușă. Căpitanul, așa vesel, intră și zice: „Ce-i, Petre, masu daviș?!?” la care eu: „Nu, nuuuuu”. „Lasă tu, arată-ți opera!”, exclamă dînsul. Parcă și acum îl văd cum se apropie de masă, cu fiecare pas executat se înnegrea la față: „Daaaa, cam nu știi a scrie „placate”! Așa mi-a luat cheile de la atelier.

Nu trec două zile, mă pomenesec

cu șeful orchestrei militare. Tocmai se demobilizase băiatul care avea toba „în subordine”. Înainte de culcare, din nou sînt strigat. „De mîine te prezinți la repetiții, o să bați toba!”. Timp de jumătate de an, luni, miercuri și vineri, am bătut același marș și tot dădeam în străchini. „Mă iertați, tovarășe „praporșcic”, eu sînt artist, dar nu acesta e profilul meu”. „Nu bate capul, ai diplomă, ai absolvit cel mai prestigios institut de teatru și

film din Moscova așa că o să bați toba”. Replicile mele au continuat: „Nu pot, m-a călcat ursul pe ureche”. Într-un sfîrșit, nu am putut să mă eschivez, mai ales că repetițiile le făceam la cald. Mai tîrziu mi-am dat seama că cel mai important instrument muzical într-o orchestră este toba, pentru că toți țineau ritmul după cum era bătută toba.

Cum nu aveam acces la aparatul secretă, trebuiau să-mi găsească altă

ocupație. Șeful cadrelor mi-a examinat dosarul. Știa ce prezint. Mi-a găsit pe loc o misiune. M-a rugat să organizez un program artistic pentru copiii unei grădinițe din Odesa, unde directoarea era chiar soția dumnealui. Am acceptat provocarea. Încă un motiv să chiuiesc de la antrenamentele militare. Îi spuneam că pentru o pregătire serioasă am nevoie de multe ore petrecute la bibliotecă, și nu la biblioteca din unitate, ci la una de

specialitate din afară. Adevărul era că eu programul îl aveam de pe băncile institutului. Prima mea ieșire în Odesa, lecția o învățasem încă de la Moscova, nu a fost la bibliotecă, dar am căutat librăria „Drujba”. Dacă vă mai amintiți de pe timpurile Uniunii Sovietice, în orașele mari se găsea librăria aceasta, de unde se puteau cumpăra cărți în limba română. Atunci l-am cumpărat pe Eminescu și Caragiale, două volume pe care le păstrez și acum. Seara, când se întâmpla să stau de veghe, îl învățam pe Caragiale pe dinafară ca să treacă timpul interesant. Acolo l-am îndrăgit și mai mult pe Ion Luca Caragiale, devenind și cartea mea de căpătii. Mi-a prins bine mai apoi când am revenit din armată. Pe parcursul anilor am semnat regii și scenariile după lucrările lui Caragiale. Să merg la grădiniță era, de fapt, un ordin militaresc din partea șefului de cadre, căpitanul pe nume Mazurov. Copiii au fost înștiințați că vor avea o întâlnire cu un om de creație care face armata. Au venit nu cu flori cum o fac, de obicei, spectatorii, ci cu colete cu pastă de dinți, ciorapi și alte bunuri necesare unui soldat. Cred că am primit vreo doi saci cu astfel de daruri. Când m-am întors în unitate, parcă eram Moș Crăciun. Camarazii făceau coadă să-și ia fiecare câte ceva din sac. Trec două săptămâni și băieții mă întreabă: „Artistule, când mai pleci în turnee?”

De revelion am făcut câteva parodii în adresa ofițerilor, în special a sergenților, vedeam că o „iau hăisa”. A fost un succes, dar pentru mine au urmat zile negre de curățat cartofi.

Prin februarie am fost trimis în orașul Ivanovo, să duc un aparat de telecomunicații la reparație. Da, cum ne-

am dus? Cu trenul, nu cu cel pentru pasageri, ci cu trenul marfar. Cam aproape o lună am făcut pînă la destinație, cu pauze de trei zile, pînă trecea un alt marfar să ne ia. Eram trei soldați și un ofițer. Regimul era în felul următor: două ore stăteam de veghe cu Kalașnikov, altul puneam lemne pe foc în „burjuică”. Menționez că pentru deplasare ni s-a dat o căldare cu cărbune și un braț de lemne. Pe ascuns, mai puneam câte o cîrpă muiată în motorină, găsită la marginea căii ferate, pentru că ele ardeau mult. Al treilea pentru două ore închidea ochii. Așa era rînduiala. Cel mai interesant, cuptorul cel sovietic era roșu de fierbințeală, iar la un metru apa îngheța.

După ce am trecut epopeea asta timp de jumătate de an în Odesa, împlinirea a făcut să fiu repartizat în Tiraspol, în armata a paisprezecea. Când îmi luasem cărțile din Odesa, mi-am cumpărat și niște penițe ca să împac mina la scris. Venisem cu lecția pregătită la Tiraspol. Când m-au întrebat ce pot face în afara meseriei de artist, am zis că sînt pictor. Am fost trimis pe cîmpul de manevre. Acela a fost pictat de mine. Erau cam 180 de panouri de mărimea 1,20 x 3,20. Le-am pictat împreună cu un armean. Ne lua jumătate de zi pentru a finaliza un asemenea panou, dar noi ce-ream cinci cu rezervă.

-V-au fost pe măsură cizmele militare?

- Și da și nu. Au fost cazuri când îmi dădeau cizme cu cinci mărimi mai mari. Dacă ridicam piciorul în timpul marșului, puteam să ajungă în capul cuiva.

Nu-mi pare rău că am făcut armata. Știți, cînd omul este strîns la perete, apare

a doua respirație. Așa s-a întîmplat și cu mine. Am fost călit. L-am citit pe Caragiale. De citit îl citisem și mai înainte, dar nu îl învățasem pe de rost. Pentru un actor aceasta înseamnă mult. Mi-a fost de folos cînd am montat „Noaptea furtunoasă”. O lucrare de Caragiale strîns legată de cătănie. Armata pînă la urmă a fost un loc spiritual pentru creație.

- Repetițiile de pe scenă se aseamănă cumva cu cele de pe teritoriul unei unități militare?

- În cazul armatei este vorba despre o disciplină strictă, pe cînd în creație trebuie să-l provoci pe actor astfel, încît el să-și desfacă aripile și să zboare.

- Ați jucat vreodată roluri militare?

- Am jucat. În lucrarea de diplomă, montată la Moscova, am jucat rolul principal într-un spectacol militaresc. Prima piesă de teatru mai puțin ideologică și mai mult de dragoste. Povestea unui tînăr pe nume Sașca ce a fost luat în armată, dar care nu era încă copt la minte.

Plus, la un jubileu al Teatrului Vah-tangov, am jucat în spectacolul „Lenin v octeabre” și au mai fost multe cu tentă militară.

- Care proiecte teatrale le considerați cele mai reușite din viața dvs?

- Cele care se bucură de succes și aplauze din partea publicului. Fiecare proiect îl tratezi ca pe un copil drag, așa că eu țin la toate. „Douăsprezece scaune”, „Inimă de ciine”, cele mai recente lucrări și multe altele, toate îmi trezesc o satisfacție morală deosebită.

Locotenent Natalia ANDRONACHI

Prima mea ieșire în Odesa, lecția o învățasem încă de la Moscova, nu a fost la bibliotecă, dar am căutat librăria „Drujba”. Dacă vă mai amintiți de pe timpurile Uniunii Sovietice, în orașele mari se găsea librăria aceasta, de unde se puteau cumpăra cărți în limba română. Atunci l-am cumpărat pe Eminescu și Caragiale, două volume pe care le păstrez și acum.

Operațiunea “Sărbătorile de Crăciun”

Un grup de militari ai Batalionului 22 de Menținere a Păcii au organizat o serie de activități artistice cu prilejul sărbătorilor de Crăciun. Îndrumați de profesorul de religie Dorin Ursu, militarii au mers cu colinda la biserica „Cuvioasa Parascheva” din capitală. După tradiționala slujbă, cei 12 soldați au adus frumoasele colinde în Casa Domnului. Și fiindcă au fost apreciați pentru un asemenea gest, militarii au format și o ceată de urători pentru Anul Nou pe stil vechi. Dacă de Crăciun programul festiv a fost întocmit sub egida profesorului, atunci de Sfântul Vasile soldații au improvisat întregul program. Activi și dornici de a avea o prestație pe măsură, tinerii s-au pregătit ore în șir după lecțiile de religie. Echipați cu urături, adunate de prin părțile natale, „înarmați” cu clopoței, buhai și sceneta pentru căluț, soldații au colindat și urat de sănătate și belșug atît slujitorii bisericii, cît și oamenii veniți la slujbă. Pentru poeziile recitate, așa cum se face după datina străbună, punga urătorilor s-a umplut cu daruri și bănuți.

Aceste “operațiuni culturale” sînt binevenite, întrucît vorbesc oamenilor despre faptul că în Armata Națională există și „pîine” pentru suflet, nu doar exerciții și manevre, zice căpitanul Sorin Babără din unitatea pacificatorilor, “Chiar dacă am organizat pentru prima data astfel de acțiuni, a fost foarte interesant. Militarii au reușit să combine și antrenamentele, dar și să pregătească acest mic spectacol. În așa mod promovăm nu doar cultura, tradițiile și obiceiurile naționale, dar continuăm să educăm și spiritul cultural al militarilor”, a adăugat căpitanul.

La rîndul lor, soldații s-au arătat mulțumiți că au avut posibilitate să readucă tradițiile de pînă la încorporarea în armată. “E foarte bine că am putut organiza o astfel de activitate. În primul rînd, ne-am simțit și mai maturi, pentru că am lucrat în echipă; am adus chiar tradiționalele urături de prin localitățile natale, am pregătit sceneta cu căluțul”, a spus Vasile Popescu, care la cătănie este ochitor superior.

Militarii Batalionului 22 de Menținere a Păcii au mers pentru prima dată cu colinda și uratul, dar speră că acesta e doar un început care va deveni tradiție.

Ina GANȚA

De ziua doamnei Raisa POSTOLACHI, venim cu cele mai frumoase gânduri și îți dorim sănătate, bucurii, împlinire, dragoste și multe vise realizate.

Un sincer LA MULȚI ANI! îți urează colegii din Direcția J5

Sincere felicitări cu ocazia zilei de naștere locotenent-scolonelului Mihail OLARU. Vă dorim multă, multă sănătate, succese reușite în activitatea profesională, izbîndă în planurile schițate, optimism, speranțe în viitor, pace în suflet și un cer senin.

Cu respect, colectivul Brigăzii „Ștefan cel Mare”

Sincere felicitări colonelului Alexandru NICA. Dumnezeu să vă dea un curcubeu la fiecare furtună, un zîmbet la fiecare lacrimă, o binecuvîntare la fiecare pas și bucurii în fiecare zi.

Cu respect, colegii din Centrul operațional de comandă al Armatei Naționale

La mulți ani! urăm locotenent - colonelului Oleg STIHII, maiorilor Ion CHIRIAC, Elena LUPAȘCU, Sergiu POPUȘOI, căpitanului Sergiu BANARU, locotenenților Alexandr DŪDNICENCO, Denis HARCENCO, plutonierilor adjutanți Vitalii NICOARĂ, Gheorghe BOȚ, Vladimir BELIBOV, Valentina POPOVSCAIA, plutonierilor majori Vasile BUBURUZ, Dorin MACARIE, Diana SANDU, plutonierului Sorina FEDORIȘIN-CAZACU, sergentului major Ion JACOTĂ, sergentului Svetlana DJAVADOVA. Vă dorim multă sănătate, fericire, dragoste de la cei ce vă înconjoară, stabilitate materială, noroc și voie bună. La mai mult și la mai mare!!!

Cu respect, colectivul Brigăzii „Ștefan cel Mare”

Sincere felicitări locotenenților majori Constantin GLADUNEAC, Viorel COZMA, Stanislav ARAMĂ, plutonierului major Petru BABIN, sergentului major Gheorghe CARP, sergentului Sergiu CARĂPCEVSCHI, sergentului inferior Svetlana MALINA, funcționarei Tatiana MORARENCO. Fie ca zilele acestea să fie începutul la tot ce doriți în viață și ce e mai bun să vină de acum încolo: fericire, prieteni buni, baftă și momente de neuitat.

Cu respect, colectivul Divizionului de Artilerie

Sănătate, fericire, pace în casele și inimile domniilor voastre, mari realizări profesionale și personale le dorim locotenent-coloneilor Pavel CROITORU, Sergiu ȘARAMET, maiorului Tudor ARABADJI, căpitanului Vladimir RAETȚHII, locotenentului major Irina COJOCARU, locotenentului Claudia HLOPEANICOV, sergentului inferior Vasile CURAGĂU.

Cu respect, colectivul Academiei Militare „Alexandru cel Bun”

La mulți ani locotenent-colonelului Ecaterina PISLARIUC, locotenentului major-medec Olesia CIUHRII, locotenentului Petru PRODIUS, funcționarilor Galina ROTARI, Ion CORCIMARI, Valeria CHEABURU, Raisa VOINEAC, Vladimir SPATARI, Irina IVANOVA. Vă dorim sănătate, realizări profesionale, iar buna dispoziție să vă însoțească zi de zi, alături de cei dragi.

Cu mult respect, colectivul Spitalului Clinic Militar Central!

Sincere felicitări maiorului Nicolae RANGU, căpitanilor Vladimir COVALENCO, Eugeniu BEJENARU, locotenentului major Natalia POBEREJNÎI, locotenentului-medec Ion PASCAL, plutonierilor adjutanți Valeriu TALAI, Piotr FILIPOV, plutonierului Ion BĂRILĂ, sergentului inferior Natalia FORȚU, funcționarilor Elena COVALENCO, Ion CAUZAN, Valeriu SVERNEL. La mulți ani, la multă fericire, la multă iubire, la mult noroc și la multe dorințe împlinite.

Cu respect, colectivul Brigăzii „Dacia”

Sincere felicitări locotenent - colonelului Igor PROCOP, maiorilor Dumitru NEGOIȚĂ, Andrei BULBAN, locotenentului major Eduard COJOCARI, locotenenților Diana NEGREBA, Dumitru LUNGU, plutonierilor adjutanți Iurie ROȘU, Ana CIREȘ, plutonierului major Eugen TOCACI, plutonierilor Ghenadie PETRĂȘCU, Raisa POSTOLACHI, Valentin MALEV, Rodica LAZEREV, sergentului Tatiana SCLIFOS, caporalului Toma CORDONEANU. Să aveți în cale numai flori, succese și bucurii. La mulți ani!

Cu respect, colectivul Batalionului de Gardă

La mulți ani, plini de fericire și împliniri urăm maiorului Nicolae CAISÎN, locotenentului major Vladimir HRISTESCU, caporalului Alexandru ROBOȘ, soldatului Andrei POPA. Multă sănătate, fericire, dragoste de la cei ce vă înconjoară, stabilitate materială, noroc și voie bună.

Cu respect, colegii din Batalionul cu Destinație Specială

Veșnicul Eminescu!

Nu a putut să treacă neobservată sărbătoarea celui pe care îl numea Nicolae Iorga printr-o admirabilă caracterizare "expresia integrală a sufletului românesc". Aceasta înseamnă că trecerea timpului și cei 163 de ani de la nașterea Luceafărului poeziei românești nu reușesc să ștergă amintirea lui.

350 de militari din Brigada „Ștefan cel Mare”, la 15 ianuarie, l-au sărbătorit pe „Poetul nepereche”, prozatorul și dramaturgul Mihai Eminescu, printr-o activitate cu genericul „Medalion literar-muzical”. Manifestarea culturală a fost posibilă datorită activității organizate de Filiala Târgoviște a Bibliotecii Municipale „B.P. Hasdeu” în parteneriat cu Centrul Comunitar pentru Copii și Tineret „Vatra”.

De mai mult de un veac de la trecerea în lumea celor veșnice a celui care a adus "tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte" poeziei, ne închinăm amintirii lui cu smerenia și adorația ce le dăruiești unui sfinț, la care nu te poți înălța, dar binecuvântarea căruia e mereu prezentă.

Poetul, prozatorul și publicistul Mihai Eminescu s-a născut la 15 ianuarie 1850, în Botoșani. Este considerat cel mai mare poet român și unul dintre marii poeți universali, opera sa fiind tradusă în zeci de limbi. Eminescu s-a stins din viață la 15 iunie 1889, la vârsta de doar 39 de ani.

“

Soții Teodorovici au fost cei care au cântat după 1989 despre Eminescu (domnul Eminescu - cum îl numeau ei) și astfel l-au reintrodus în cultura basarabeană ca pe o comoară pierdută și regăsită”.

Grigore VIERU

